

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף כ"ז למסקנא

דף כ"ז ע"א

א. זרק תינוק מראש הגג, ובא אחר וקבלו בסייף, לחכמים שניהם פטורים, לרבי יהודה בן בתירא המקבלו בסייף, שקירב את מיתתו. וכן אם הכוהו עשרה בני אדם בעשרה מקלות, אם בבת אחת כולם פטורים. ואם בזה אחר זה, לחכמים כולם פטורים, ולרבי יהודה בן בתירא האחרון חייב, שקירב את מיתתו.

ב. זרק תינוק מראש הגג, ובא שור וקיבלו בקרניו, לחכמים פטור בעל השור מכופר, ששמין לפי דמי הניזק, ותינוק לאחר זריקתו אינו שוה כלום. ולרבי ישמעאל בנו של ריב"ב משלם כופר, ששמין כדמי המזיק.

ג. נפל מראש הגג ברוח מצויה, והזיק ובייש, חייב בנזק צער ריפוי ושבת, אבל לא בבושת, שאינו חייב על הבושת עד שיתכוין. ואם נתהפך ונתכוין ליפול על האדם ולהזיקו, חייב בבושת גם אם לא נתכוין לבייש. ואם נפל ברוח שאינה מצויה, חייב בנזק ופטור מארבעה דברים.

ד. נפל מן הגג ברוח מצויה ונתקע ביבמתו, לא קנה, שלא נתכוין לביאה.
ה. הניח גחלת על לבו של אדם ומת, פטור, שהיה לו לסלקה. הניח על בגדו ונשרף, חייב. כבש עליו לתוך האור או למים ואינו יכול לעלות משם, ומת, חייב. דחפו לתוך האור או למים ויכול לעלות משם, ומת פטור. האומר לחבירו 'קרע את כסותי' או 'שבד את כדי', חייב. על מנת לפטור, פטור. הניח גחלת על לב עבדו, פטור. על לב שורו חייב.

הדרן עלך ביצד הרגל למסקנא

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

פרק המניח למסקנא

א. המוכר לחבירו 'חבית', והוא במקום שהחבית נקראת חבית והכד נקראת כד, אינו יכול ליתן לו כד. ואם רוב בני אדם באותו מקום קורים לחבית חבית, ומיעוטם קורים לכד חבית, יכול ליתן לו כד, שאין הולכים בממון אחר רוב. (ועיין להלן מו.).

דף כ"ז ע"ב

א. המניח את הכד ברשות הרבים, ובא אחר ונתקל בה ושברה, י"א שהוא פטור, כי אין דרכן של בני אדם להתבונן בדרכים. וי"א שחייב, שצריך לעיין בהילוכו. ורק במקום שאינו יכול לעיין, כגון באפילה, או בקרן זוית, פטור. ואם מילא אדם את כל הרשות הרבים בחביות, מותר לעבור ולשבור אותם בכוונה.

ב. ואם ההולך הוזק בה, אם נתקל, בעל החבית חייב בנוקו. אבל אם שברם בכוונה, פטור בעל החבית, שהוא הזיק את עצמו.

ג. במקום שיש רשות להניח כד ברשות הרבים, כגון בקרן זוית הסמוכה לבית הבד, הכל מודים שההולך צריך לעיין, ואם נתקל בחבית ושברה חייב.

ד. אדם שיהיה לו הפסד עד שילך ויתבע את חבירו בבית דין, רשאי לעשות דין לעצמו. ואם אין לו הפסד, י"א שרשאי לעשות דין לעצמו, וי"א שאינו רשאי.

ה. מנהג דיינים לגבות מן הבוועט את חבירו בארכובתו, שלש סלעים לבושת. ולבעיטה ברגל, חמש סלעים. ומי שהכה את חבירו באוכף של חמור, נותן לו שלש עשרה סלעים לבשתו.

אומצ יקי!